

כבוד השופטת לירון זרבל – קדשאי

“האחות הוסיפה להחזיק בגרסאות סותרות נוספות לאורך עדותה, גרסאות שאינן יכולות לדור בכפיפה אחת.”

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

בפניי : כבוד השופטת לירון זרבבל – קדשאי

התובע/ האח

הנתבע שכנגד

ע"י ב"כ עו"ד יניב ברוך

נ ג ד

הנתבעת/ האחות

התובעת שכנגד

ע"י ב"כ עו"ד שלי אדרי

פסק דין

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11

[השמות המופיעים בפסק הדין שונו לצורך הפרסום]

1. בפניי צמד תביעות הדדיות בין אח ואחות מתוקף חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן – "החוק" או "חוק איסור לשון הרע"). בלב תביעת האח מצויה הטענה כי האחות סיפרה לשתי האחיות של הצדדים כי בשנת 1968 האח אנס את בתה, בהיותו בן 9, ובעת שהבת היתה פעוטה כבת חצי שנה. מנגד, הגישה האחות תביעה שכנגד, על כך שהאח פרסם בקבוצת ה"וואטסאפ" המשפחתית תכתובת פרטית בינה ובינו ביחס לאותו מקרה אונס כביכול. לשם הנוחות, יכוננו התובע והתובעת שכנגד להלן "האח" ו"האחות".

טענות האח

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

2. אלו הם הפרסומים בגינם תובע האח:

א. בשנת 2019 אמרה האחות לאזני אחותה שרה (להלן – "האחות שרה"):

"אני שומרת סוד שאף אחד לא יודע ואני מספרת לך, [האח] נגע ואנס את הבת שלי [...] כשהיתה בת חודשיים, הוא הוריד לה את החיתול ונגע בה"

ב. בשנת 2020 אמרה האחות במהלך נסיעה עם אחיותיה שרה ולאח (להלן – "האחות לאח"):

"יש לי סוד כמוס שאף אחד לא ידע בחיים, [האח] היה אצלי בביתו נכנסתי הביתה וראיתי את [האח] צמוד ליד [הבת] כאשר החיתול שלה היה פתוח. הוא אנס אותה והוא ברח אחרי זה."

3. התובע מזכיר כי במועד בו הדברים מיוחסים לו היה בן 9, וכי אחיותיו דחו את סיפור המעשה ששמעו מהאחות. לדבריו עוד גם אחייניתו, בתה של האחות ומושא ההאשמות כלפיו, דחתה את הדברים (להלן – "הבת"). ההאשמות מצד האחות ועלילת הדם כלפיו הביאו לתחושות קשות והדירו שינה מעיניו.

4. התובע גילה את דבר האשמות אלה על דרך המקרה, ופרסם בקבוצה המשפחתית ב"ואטסאפ" את העלילה כלפיו, מפני האחות בהודעה פרטית ששלחה לו. בתצהירו הוסיף כי שיתף את התכתובת עם האחות על מנת להבהיר לבני משפחתו שהוא יודע על האשמות האחות כלפיו ואין צורך להחריש את הדברים מאחורי גבו, שכן דבריה לאחיות יצרו חרושת שמועות בין האחיינים במשפחה.

5. בעקבות הדברים האח גם שלח אל האחות מכתב התראה לפני נקיטת הליכים. לאחר ובעקבות מכתב ההתראה, נשלח אליו מכתב התראה מטעם בתה של האחות, גב' [...], על שלכאורה תקף אותה מילולית תוך כדי ויכוח עם אמה.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

- 1
- 2 6. במישור המשפטי האח מוסיף כי ענייננו בפרסומים בעל-פה בהתאם לסעיף 2(א) לחוק, וכי מתקיימים כל התנאים
- 3 להוכחת יסוד הפרסום. האח הוצג כאנס משל היתה זו עובדה מוגמרת והושפל עד עפר. כמו כן, לאחות לא עומדות
- 4 ההגנות המנויות בסעיפים 14 – 15 לחוק, שכן לא פרסמה אמת.
- 5
- 6 7. התובע עותר לפסיקת פיצויים בשיעור 140,000 ₪ (70,000 ₪ עבור כל אחד משני הפרסומים) שנעשו בכוונה
- 7 להשפילו ולפגוע בו.
- 8
- 9 8. בהגנתו מפני התביעה שכנגד טוען האח כי אין בכוחה של האחות לתבוע את עלבונה של הבת, שלא הגישה נגדו
- 10 תביעה. האחות אינה מצביעה עוד על אמירה מצדו שמהווה לשון הרע כלפיה, ויכולתו להתגונן מפני התביעה
- 11 נפגמת. במישור המשפטי טוען האח כי האחות לא ביססה את עתירתה לפסיקת פיצויים בסך 200,000 ₪ זאת
- 12 ללא הוכחת נזק, ללא זיקה להוראות החוק. ביחס לאמירותיו בקבוצה המשפחתית, אין בהן משום לשון הרע כלפי
- 13 האחות, ונפסק לא אחת שגם גידופים ולשון פוגענית אינם מהווים בהכרח לשון הרע ולעתים חלק מלשון הדיבור
- 14 המקובלת.
- 15
- 16 9. עוד מוסיף האח כי יש לו עניין אישי מובהק בשיתוף ההודעה מושא התביעה, שנאמרו מתוך כאב על עלילת הדם
- 17 אותה האחות הפיצה נגדו. בנוסף עומדת לאח לטענתו הגנת תום הלב, שכן אמירותיו נולדו מתוך עלילת דם
- 18 שנרקמה נגדו. האח מוסיף שהאחות אינה יכול לצפות לשיח סטרילי וטהור לאחר שהאשימה את האח במעשים
- 19 פליליים חמורים. בתצהירו הוסיף כי פרסום התכתובת עם האחות בקבוצה המשפחתית היא משום הכחשה או גינוי
- 20 של לשון הרע שפורסמה נגדו קודם לכן ונהנית מההגנה בסעיף 15(10) לחוק. כמו כן הפרסום המיוחס לו חוסה
- 21 תחת הגנת אמת בפרסום.
- 22
- 23 10. עוד לדבריו העביר לקבוצה המשפחתית את דברי האחות כפי שהם, דברים המופנים אליו ואותם האחות בחרה
- 24 להציף. לפיכך יש לייחס לאחות אחריות לפי סעיפים 65 ו- 68 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש]. עוד מוסיף האח

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

1 כי ענייננו ב"שיח מקוון" בין בני משפחה, בסוגייה פנים-משפחתית כאובה ובהאשמה חמורה המופנית כלפיו. האח
2 מפנה לפסיקה לפיה יש שדברים נאמרים מתוך סערת רגשות ולא כל עלבון מהווה לשון הרע.

3

4 לחיזוק גרסתו צירף האח תצהירים מאת העדים הבאים: .11

5

6 א. הבת (של האחות) הצהירה כי הופתעה לגלות כי בתביעה שכנגד מצד האחות היא מוצגת כתובעת הגם שלא
7 הגישה תביעה ולא נשאלה לרשותה לשרבב את שמה לכתב התביעה. היא שוללת עוד את הנטען בשמה
8 כביכול, כי היא מתקשה "לחזור לתפקוד יום יומי" כביכול. לדבריה מדובר בשקרים ואמירות שמעולם לא
9 בוררו עמה. היא מוסיפה ששמעה מאמה בשנת 2020 את הדברים שמייחסת לאח. היא מזכירה שיחה בינה
10 ובין האחות שרה, ואת דבריה שם כי לא ברור מדוע אמה מציפה כעת את העניין, וכי לא הגיוני שהדברים
11 התרחשו. זכורה לה עוד שיחה עם אמה בנושא ושאלתה לאמה: "כיצד יכול לקרות מעשי אונס ואת המשכת
12 להשאיר אותי אצל סבתא יחד איתו?"

13

14 ב. האחות לאה הצהירה על דברי האחות לאזניה ולאזני האחות שרה, ברכבה של האחות במהלך נסיעה ל[...].
15 לדבריה היתה בהלם והשיבה: "את נורמאלית לומר דברים כאלה. איך הוא יכול לאנוס אותה?". לדבריה
16 האחות התעקשה שהדברים התרחשו, ועל כך השיבה ש"אני לא רוצה לשמוע יותר את השטויות האלה
17 ואת הסודות האלה". היא מוסיפה שבעקבות הדברים התחוללה מהומה קולנית ברכב.

18

19 ג. האחות שרה מצהירה כי כ – 4 שנים לפני הגשת התצהיר, וכשנה טרם אותה נסיעה ברכב לעיל, אמרה לה
20 האחות שהיא שומרת סוד וכי האח אנס את בתה כשהיתה בת חודשיים. היא הטיחה בה שתחדל מהאשמות
21 אלה ושאלה "כיצד זה הגיוני להאשים באונס ילד בן 9". בנוסף מצהירה אף היא על הנסיעה ברכב, וכי
22 היא ואחותה לאה דחו את אמירות האחות מכל וכל. זכורה לה אמירתה לאחות "היכן את היית בתור אמא?".

23

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

1 ד. רעיייתו של האח, [...] מצהירה כי נודע לה על ההאשמות מצד האחות בחודש אוגוסט 2022 או בסמוך לכך,
2 עת נודע לבעלה על דברי האחות. בעלה הראה לה את ההודעות ששלחה לו האחות. מעבר לעלילת הדם נגדו
3 ביחס למעשיו לאחייניתו כביכול, איחלה האחות לאח שיאנסו את בתו, והן הטיחה בו שהוא הטריד את
4 החברות של בתו הגדולה. עלילות אלה גרמו לעוגמת נפש כבירה והכתימו את שם בעלה באופן בזוי.

טענות האחות

- 5
6
7
8 12. בכתב ההגנה האחות הכחישה כי סיפרה על האירוע לאחיותיה ומכאן כי כפרה בהתקיימות יסוד הפרסום. לדבריה
9 האח לא תמך את טענותיו בראיה כלשהי. עוד מביעה פליאה על הציטוטים המדויקים של דבריה מפי האחיות.
10 לדבריה התנהלה התכתבות פרטית בינה ובין האח, והוא שהעביר את ההתכתבות הפרטית לקבוצה המשפחתית.
11 בכך פגע בה, בביתה ובמשפחתה בצורה קשה.
- 12
13 13. לחילופין, התובעת טוענת כי עומדת לה הגנת "אמת בפרסום" הנקובה בסעיף 14 לחוק, ועומדת על כך כי האח
14 אכן עשה את שהיא מייחסת לו.
- 15
16 14. לדבריה פנתה באופן פרטי לאח לאחר שפרסם את התכתובת ביניהם בקבוצה המשפחתית. בהודעתה הפרטית לאח
17 אין משום פרסום או לשון הרע. בתצהירה הוסיפה כי לא סיפרה את הדברים המיוחסים לאח לאיש, אלא לאח
18 בלבד, וכי לא היתה לה כוונה לפגוע בו. לראיה כי לא פנתה למשטרה לפני 50 שנה, אלא שמרה על הדברים
19 לעצמה. עוד הוסיפה בתצהירה כי לא ניתן להצביע על אינטרס שיכול להיות לה להציף את הנושא לאחר כ – 50
20 שנה, בפני כל בני משפחתה – בעלה, אחיה או נכדיה.
- 21
22 15. בתביעתה שכנגד, האחות מעמידה בלב התובענה את עצמה ולחילופין את בתה, הגם שהבת אינה בעלת דין ולא
23 תבעה את האח. האחות טוענת כי ניהלה עם האח שיחה פרטית על מעשיו כלפי בתה כביכול, אותה פרסם בקבוצה
24 המשפחתית כדי לבזות ולהשפיל אותה ואת הבת מתוך כוונת זדון. הודעות אלה נועדו להיוותר פרטיות בינה ובין

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

1 האח. האחות צרפה העתק מתוך התכתובת בקבוצה המשפחתית ומפנה לאמרות אחת מקרובות המשפחה לאח,
2 לחדול ולמחוק את ההודעות שלו. לדבריה משום כוונת הזדון שהיתה בפרסום מצד האח, יש לחייבו בפיצוי ע"ס
3 200,000 ₪.

תביעת האח - דיון והכרעה

היסוד העובדתי

8
9 16. אפתח ואומר כי שוכנעתי שהאחות אכן אמרה את הדברים המיוחסים לה בכתב התביעה לאזני שתי אחיותיה
10 במהלך שני אירועים נפרדים: בשנת 2018 או בסמוך לה אמרה האחות לאחותה שרה, כמובא על ידי האח - "אני
11 שומרת סוד שאף אחד לא יודע ואני מספרת לך, [האח] נגע ואנס את הבת שלי [...] כשהיתה בת חודשיים,
12 הוא הוריד לה את החיתול ונגע בה";

13
14 17. האירוע השני התרחש בשנת 2020 או בסמוך לה במהלך נסיעה עם האחיות שרה ולאח ברכבה של האחות. אז
15 אמרה לאחיות - "יש לי סוד כמוס שאף אחד לא ידע בחיים, [האח] היה אצלי בביתו נכנסתי הביתה וראיתי
16 את [האח] צמוד ליד [הבת] כאשר החיתול שלה היה פתוח. הוא אנס אותה והוא ברח אחרי זה".

17
18 18. בשים לב לתמיהה שהעלתה האחות ביחס להבאת ציטוט מדויק לכאורה מדברים שנאמרו בעל-פה כשנתיים לפני
19 הגשת כתב התביעה, גם אם אניח שהדברים אינם מהווים ציטוט מדויק, אין בכך להטות את הכף לטובת האחות.
20 האחות אינה מתייחסת לתוכן הדברים המיוחסים לה כמופרך. ההיפך הנכון. האחות טוענת להגנת "אמת דיברתי"
21 ואינה מתייחסת לתוכן האמירות כמשולל יסוד. שוכנעתי כי הדברים נאמרו אפוא, ואף אם לא באופן המדויק
22 כמובא בציטוט הדברים, ההאשמה שמקופלת בתוכם נקלטה והובנה היטב על ידי השומעות והאחות עודנה עומדת
23 מאחורי האשמה זו.

24

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

19. את עדותן של שתי האחיות מצאתי עקבית, מפורטת ומהימנה. האחיות שרה הוסיפה בעדותה פרטים על האירוע

2 ברכב, ויש בכך להוסיף מהימנות לגרסתה:

3

4 ש: למה לא עזרת [לבתי] בעניין הזה? איך לא התעמתי עם [האחות]? אם אחיך?

5 ת: אני התעמתי איתה [...] אני רבתי איתה על זה [...] היה לנו דיון ארוך מאוד בצעקות

6 [...]

7 כב' השופטת: מתי?

8 ת: [...] כשהיא אמרה לנו את זה באוטו לי ול[לאה] היה לנו צעקות

9 ש: בשנת 2020?

10 ת: כן [...] אמרתי לה תיזהרי על כל מילה שאת מוציאה מהפה שלך [...] כי את לא

11 יכולה להוציא ולהגיד מה שאת רוצה והיא חיה באילוז'ים ומותר לה להגיד מה

12 שהיא רוצה" (ע' 40, ש' 36).

13

20. גם את עדותה של האחיות לאה מצאתי עקבית ומהימנה, והיה בה להוסיף פרטים הקשורים באותה נסיעה ברכב:

15

16 ת.: אם [צ"ל "עם"] האחיות אני דיברתי על הנושא הזה, דיברנו באוטו ברגע שהיא העלתה את

17 הנושא.

18 ש.: ואחרי שירדתי מאותה נסיעה?

19 ת.: אחרי שירדנו באותה נסיעה, לא דיברתי איתה על זה וכעסתי שהיא דיברה על זה והיא נזכרה

20 לפני 50, לפני 50 שנה, ואמרתי לה למה לא אמרת באותו רגע שזה קרה?

21 ש.: כן,

22 ת.: למה לא דיברת על זה? אם [צ"ל "עם"] אמא, איתי, לא יודעת. למה לא דיברת על זה? (ע' 3,

23 ש' 33).

24

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

21. שוכנעתי עוד מעדותה של האחות שרה, כי שמעה את הדברים מפי האחות כשנה לפני אותה נסיעה – האירוע הנוסף בגינו הוגשה התביעה דנן (ע' 37, ש' 22). אציין כי מעדותה של הבת עלה כי האחות סיפרה גם לה את הדברים בשנת 2020 (ע' 24, ש' 26).
22. לא התרשמתי לחיוב מעדותה של האחות, שהכחישה באופן גורף את המיוחס לה, ולדבריה "אני לא דיברתי, אני לא סיפרתי לשרה שום דבר, ולא סיפרתי ללאה שום דבר" (ע' 3, ש' 18). במהלך עדותה העלתה מספר גרסאות סותרות, שאף לא אחת מהן מניחה את הדעת, ואלה התפתחו תוך כדי חקירתה. לדבריה האח, האחיות ואף בתה עשו יד אחת נגדה, וכדבריה "הן עשו נגדי קנוניה" (ע' 3, ש' 32).
23. גרסה אחת מפי האחות נסתרה מיד בסיפא לדבריה: "אף אחד מבני המשפחה לא ידע על הדבר הזה, אני אכלתי את הסרטים האלה מעל 50 שנה, הוא התחיל לקלל אותי, להשפיל אותי [...] סתמתי 50 שנה, מעל 50 שנה סתמתי את הפה. והם ידעו, כל המשפחה ידעה שיש לי סוד" (ע' 6, ש' 12); ובהמשך לדברים שבה לגרסה הראשונה ולפיה "המשפחה לא יודעת, זה סתם הוא המציא את זה" (ע' 6, ש' 31).
24. הגרסה לפיה האחות שמרה על הסוד שנצרה בליבה מעל 50 שנה, סותרת את דבריה בהודעה ששלחה לאח. דבריה שם מחזקים את טענות האח ואת המיוחס לה. בין היתר, כתבה לאח כדלקמן:
- [...] אני יכולה לכתוב לתנף [כך במקור] עלך [כנ"ל] פי עשר שאתה פדופיל שיש לך ילדים מפוזרים [...]
- [...] שאנסת את [הבת] בגיל חצי שנה ואת זה היא יודעת וגם האחיות שלך יודעות [...]
- לך שיאנסו את הבת שלך ותרגיש מה אני מרגישה 55 שנה [...].
25. בחקירתה התקשתה ליישב את הסתירה בגירסותיה, והעלתה מספר גרסאות בניסיון לעשות כן.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

26. בתחילה בקשה לטעון שהאח "המציא" את הטענה כי אחיותיו יודעות. כשעומתה עם העובדה כי כך כתבה בעצמה

לאח, התכחשה תחילה לדברים – "אני לא זוכרת שאני כתבתי את זה רגע" (ע' 6, ש' 31).

3

27. לאחר מכן שינתה גרסתה, ולפיה לא האח "המציא" את ידיעת האחיות, אלא האחיות, הן שבדו את הטענה לפיה

האחות סיפרה להן את הדברים:

6

7 "ש: את כתבת את זה או לא?

8 ת: אני כתבתי לו

9 ש: כתבת את זה?

10 ת: כתבתי לו

11 ש: אז זה לא [האח] כתב את זה, אנחנו מסכימים?

12 ת: זה אני כתבתי לו

13 ש: או-קיי. אז כשאני שואל אותך פעם נוספת (לא ברור): 'את זה היא יודעת וגם

14 האחיות שלך יודעות' כשאת כותבת ב-01/09/2022, אז את מסכימה איתי שהם

15 ידעו על האירוע של האונס עם [הבת]?

16 ת: לא, הם שיקרו

17 ש: אבל את כתבת את זה לא הם

18 ת: הם שיקרו

19 ש: הבנתי

20 כב' השופטת: אני לא הבנתי [...] סליחה, סליחה גברתי. את כרגע אישרת שההודעה הזו שהופנית

21 אליה זה את רשמתי ל[אח] בוואטסאפ המשפחתי. ושמה את בעצם כותבת 'שגם

22 האחיות שלך יודעות' עכשיו מנגד את אמרת שאת מעולם לא סיפרת. אז בואי

23 תסבירי את זה, יש לך לזה הסבר איך מצד אחד הן יודעות?

24 ת: לא, אני לא סיפרתי לאחיות שלי.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

1 כב' השופטת: אז איך הן יודעות?

2 ת: אני לא זוכרת שאני כתבתי לו את זה בכלל

3 כב' השופטת: את היית נוכחת באירוע

4 ת: איזה אירוע?

5 כב' השופטת: באירוע שאנחנו מדברים עליו של האונס הנטען כלפי [הבת]

6 ת: אני רק לא [צ"ל "לו"] כתבתי [...] " (ע' 8, ש' 1).

7

8 28. לאחר דברים אלה האחות שינתה שוב מגרסתה, וטענה שהיא ששיקרה ובלתה את ידיעת אחיותיה, על מנת לפגוע

9 באח:

10

11 "כב' השופטת: אז למה, אז למה את אומרת לו....

12 ת: שיקרתי, שיקרתי שהן יודעות, הן לא יודעת אני לא אמרתי להם.

13 כב' השופטת: מאיזה סיבה שיקרת?

14 ת: כדי להרגיז אותו [...] כי מה יכול לפוצץ אותו יותר מהאחיות שלו?" (ע' 8, ש' 1)

15 32).

16

17 29. האחות הוסיפה להחזיק בגרסאות סותרות נוספות לאורך עדותה, גרסאות שאינן יכולות לדור בכפיפה אחת. כך

18 מחד גיסא "כל השנים הייתי במלחמה אתו בשביל שאף אחד לא ידע, שאמא שלי לא תדע. וכל החיים הם

19 יודעים שיש סוד במשפחה" (ע' 11, ש' 6). מאידך גיסא אם לא סיפרה לאף אחד, כיצד לשיטתה ידעו במשפחה

20 על "סוד"; ואם אמא לא ידעה כיצד לשיטתה דווקא כן ידעה? ואם לא סיפרה לאחיותיה, כיצד לשיטתה הן סיפרו

21 לאמא, כדבריה - "גם אמא שלי ידעה את זה אבל לא גיליתי. הם גילו לאמא שלי, אני לאמא שלי לא גיליתי"

22 (שם); ואם גם האחיות וגם האמא ידעו, כיצד לשיטתה ניתן לטעון בשנית ובשלישית כי "אף אחד לא ידע על

23 הדבר הזה, בעלי ידע רק אחרי שכל העניין הזה התפוצץ, רק בעלי ידע מזה. אף אחד לא ידע מזה" (ע' 18,

24 ש' 31).

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

1

2 ניסיונה של האחות להכחיש ולסתור את טענות התובע ואת עדות האחיות הביא אותה להעלות שלל גרסאות
3 סותרות ומתפתחות, שנעדרות קו הגיוני מחבר ואינן מתיישבות עם השכל הישר. לעומתה עומדת עדותן המהימנה
4 של האחיות. המסקנה המתבקשת היא כי הדברים המיוחסים לאחות אכן נאמרו, למצער לשתי האחיות ולמצער
5 בשתי הזדמנויות שונות, וכך אני קובעת.

6

7

היסוד המשפטי

8

9 לעוולה של פרסום לשון הרע, שני יסודות הדרושים הוכחה. האחד הוא **יסוד הפרסום**, והשני, **סיווג האמירות**
10 **"כ"לשון הרע"** (ר' אורי שנהר – "דיני לשון הרע", "נבו", תשנ"ז-1997, ע' 79, להלן – "שנהר"). מצאתי כי
11 שני יסודות אלה מתקיימים בענייננו ואבאר להלן.

12

13

אפיון האמירות כלפי האח

14

15 לא אתקשה לקבוע כי המעשים שייחסה האחות בדבריה כלפי האח מהווים לשון הרע. סעיף 1 לחוק מורנו "לשון
16 הרע מהי":

17

18

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

19

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

20

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

21

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

22

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו".

23

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

33. המעשים אותם האחות מייחסת לאח הם מהחמורים ומהמוקצים בעיני בני המין האנושי. האחות מאשימה את האח כי אנס את בתה בעת שהיתה תינוקת, בת כחצי שנה. לא אך אונס בזוי כשלעצמו, כי אם אונס תינוקת שאך זה נולדה, תינוקת שהיא אחייניתו. אין חולק על כך שיש בהאשמות אלה להשפיל ולבזות את האח ועלולים לפגוע במשלח ידו (ס"ק (1)-(3)). בית המשפט העליון הטעים בהקשר לאפיון המונח "לשון הרע":

"אמירות מהוות לשון רע מקום שקיימת אפשרות אובייקטיבית כי פרסומן עלול להביא להשפלתו של אדם, או לעשותו מטרה לשנאה, בוז, או לעג מצד הבריות. משמעות הפרסום נלמדת מתוכו, הוא מתפרש על פי המובן הטבעי והרגיל של מילותיו, ועל פי הקשר הדברים בו הוא נאמר. מבחן הדברים הוא אובייקטיבי, ועיקרו במובן שאדם סביר מייחס לפרסום, בהקשר לשאלה האם היה באותו מובן כדי לפגוע בכבודו ובשמו של האדם. אמת המידה לבחינת לשון הרע אינה תלויה בכוונת המפרסם או באופן בו הובן הפרסום על ידי הנפגע [...] המבחן האובייקטיבי של האמירות הפוגעניות בוחן את מידת ההשפעה שיש ללשון הרע על ההערכה לה זוכה אדם בעיני הבריות [...] לגיבוש עוולה בגין לשון הרע, אין צורך להוכיח כי אדם בפועל הושפל או בוזת בעקבות ההתבטאויות הפוגעניות; די בכך שהפרסום עלול היה להביא לתוצאה כזו (רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר, מיום 12.11.06, סעיף 6 לפסק דינה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה).

34. בחינה אובייקטיבית של האמירות מפי האחות תוביל למסקנה כי כל אדם סביר היה מתחלחל למשמע הדברים, והמעשים המיוחסים לאח בזויים בעיני כל הבריות. ועוד. אני מוצאת חומרה יתירה בדברים מקום בו הם מיוחסים לאח בעת שהיה בגיל 9 (!) – עובדה שמציגה אותו כמי שנהג ברוע טהור עוד בהיותו ילד. חומרה יתירה תימצא עוד בעובדה שהדברים נשמעים מפי אמה של הקורבן ככיכול, באופן שמוסיף רובד אמינות לטענותיה. אני מוצאת כי יש בדברים המיוחסים לאח להשפילו בעיני הבריות באופן קשה ביותר, לעשותו מטרה לשנאה, בוז, לעג ואף למעלה מכך. צא ולמד כי יסוד ראשון מבין שני יסודות העוולה מתקיים בענייננו.

רכיב הפרסום

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

1

2

35. סעיף 2 לחוק מורנו ביחס לרכיב הפרסום שבעוולה כדלקמן:

3

4

2. (א) פרסום, לענין לשון הרע – בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל

5

וכל אמצעי אחר.

6

(ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות –

7

(1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;

8

(2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות, להגיע לאדם זולת הנפגע."

9

10

36. לא אתקשה לקבוע כי גם רכיב הפרסום מתקיים בענייננו. ענייננו באמירות בעל-פה לגביהן נקבע כממצא כי אכן

11

נאמרו. נחה עוד דעתי כי הפרסום בענייננו נעשה ליותר מאדם אחד, ולכל הפחות לאזני שתי האחיות. נסיבות

12

העניין בענייננו עונות אף על הדרישה המחמירה יותר ביחס לפרסום בעל-פה, כי הפרסום אכן הגיע בפועל לכל

13

הפחות לאדם אחד זולת הנפגע (לעומת פרסום בכתב, שדי אם עשוי היה להגיע לאדם זולת הנפגע, ר' ס' 2(ב)(1))

14

ו – 2(ב)(2) לחוק לעיל; וגם שנהר, ע' 94). ההגדרה המצויה בסעיף 2 לחוק רחבה, "וטומנת בחובה התייחסות

15

לפרסום שנעשה בדרכים רבות – החל מדרכים 'מסורתיות' של פרסום בעל-פה, בכתב או בדפוס, דרך אמצעים

16

מופשטים יותר של ציור, תנועה וצליל, וכלה ב'כל אמצעי אחר' (רע"א 1239/19 יואל שאול נ' חברת ניידלי

17

תקשורת בע"מ, מיום 8.1.2020, ס' 41 לפסק הדין).

18

19

37. האחות אינה מעלה טענות במישור המשפטי שיש בהן לסייג את קיום הפרסום. נחה אם כן דעתי, כי יסוד

20

הפרסום מתקיים בענייננו, לצד יסוד לשון הרע.

21

22

הגנת אמת בפרסום

23

24

38. הגנת אמת בפרסום מצויה בסעיף 14 לחוק, בזו הלשון:

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

1

2 "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום
3 ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של
4 ממש".

5

6 39. לשון הסעיף נוקבת בשני יסודות מצטברים הכרחיים לתחולת ההגנה. הראשון הוא הוכחת האמת בפרסום. זהו
7 יסוד עובדתי במהותו. היסוד השני הוא קיומו של ענין ציבורי בפרסום. זהו יסוד ערכי במהותו ומתייחס לשאלה
8 האם קיימים יתרונות חברתיים בפרסום, למרות שיש בו משום לשון הרע (ר' שנהר 215).

9

10 40. בית המשפט העליון חידד את היחס בין אמירה שיש בה לשון הרע, אמיתית או שקרית, לבין הגנת אמת בפרסום
11 (הדגשות להלן אינן במקור אלא אם צוין אחרת):

12

13 "חופש הביטוי פורש את כנפיו לא רק על הביטוי האמיתי, אלא גם על ביטוי שקרי [...] עם זאת,
14 נקודת האיזון הראויה בין הזכות לשם טוב לבין חופש הביטוי, מבחינה בין הביטוי האמיתי, כאשר
15 יש בו עניין ציבורי, לבין הביטוי השקרי. חשיבות הביטוי האמיתי, שיש בו ענין ציבורי, גוברת על
16 חשיבות ההגנה על שמו הטוב של הפרט. לעומת זאת, הביטוי השקרי אינו זוכה, כשלעצמו, להגנת
17 'אמת הפרסום' גם אם יש בו ענין ציבורי. הרציונל למתן הגנה לפרסום אמיתי שיש בו ענין ציבורי
18 טמונה בהנחה כי בעניינים בעלי משמעות ציבורית עדיף גילוי האמת, גם אם יש בכך פגיעה קשה
19 בפרט, אשר כלפיו מוטחים דברי ביזוי והשפלה. לא כך הוא, כאשר מדובר בפרסום אמיתי שאין בו
20 ענין לציבור, או בפרסום שקרי, אפילו יש בו מימד של ענין לציבור" (ע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן
21 נ' נתן שרנסקי, מיום 4.8.08, ס' 23 לפסק הדין)

22

23 41. נטל ההוכחה לתחולת ההגנה מונח על כתפי הנטבעת – האחות. מדובר בנטל משמעותי והוא נגזר מחומרת
24 ההאשמות כלפי האח. בהקשר זה נקבע על ידי בית המשפט העליון כך:

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

1

2 "לצורך הגנה של אמת בפרסום בתביעת לשון הרע, נקבע כי 'עשוי הנתבע להידרש להביא כמות
3 הוכחה, שמידתה תעמוד ביחס מתאים לרצינות תוכן הדיבה', וככל שהדיבה חמורה במיוחד – היא
4 מחייבת הבאת כמות ראיות רבה יותר מהנדרשת במשפטים אזרחיים רגילים' (ע"א 670/79 הוצאת
5 עתון הארץ בע"מ נ' מזרחי [...]). הלכה דומה נקבעה לעניין הוכחת טענת מירמה בהליך אזרחי: 'כמות
6 הראיות ורף הראיות הנדרש לגבי טענת מרמה, אשר לה גוון מעין פלילי, הם גבוהים יותר ועל בית
7 המשפט לבחון את הראיות בזהירות ובקפדנות' (ע"א 7456/11 בר נוי נ' מלחי [...]). בע"א 475/81
8 זיקרי נ' "כלל" חברה לביטוח בע"מ, פ"ד מ(1) 589 [...]) ננקט ניסוח מרחיב יותר, לפיו: 'הצד, שעליו
9 רובץ הנטל להוכיח עובדות המטילות על יריבו סטיגמה של ביצוע עבירה פלילית, חייב לעשות זאת
10 באמצעות ראיות בעלות משקל רב וכבד יותר ממה שדרוש במשפטים אזרחיים רגילים' (ע"א
11 7426/14 פלונית נ' אורי דניאל, 14.3.16, ס' 77 לפסק דינו של כב' השופט (כתוארו אז) י' עמית).

12

13 .42 מסקנתי היא שהאחות לא עמדה בנטל השכוע ונטל הבאת הראיות לשם תחולת ההגנה של אמת בפרסום, וכי היא
14 ניצבת הרחק מהרף המחמיר הנגזר מחומרת טענותיה. להלן נימוקיי.

15

16 **רכיב האמת בפרסום**

17

18 .43 יותר מיובל שנים חלפו מאז המועד בו לטענת האחות ביצע האח את שמייחסת לו, בשנת 1968. האח היה בן 9
19 שנים כאמור והבת כבת חצי שנה. האחות היתה כבת 18. חומרת ההאשמות משליכה על עוצמת הראיות הנדרשת
20 מצד האחות, חרף חלוף השנים הרבות. לא התרשמתי שהאחות יצאה מגדרה על מנת לעמוד ברף השכנוע. אף על
21 פי שלגרסתה נכחה במקום בקרות הארוע, בתצהירה מילאה פיה מים ולא שיתפה אף במעט הפרטים הזכורים לה.
22 האחות הסתפקה בטענה כי עומדת לה הגנת אמת בפרסום ותוכן הודעותיה הפרטיות לאח היה "אמת" (על אף
23 שהעוולה בענייננו אינה נטענת ביחס הנקוב בהודעת האחות). כך ותו לא. האחות לא הציגה תצהירים מאת עדים

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

1 אחרים או ביקשה לזמן עדים שידעו לספר על ההתרחשות, שלכל הפחות נחשפו לפרטים בזמן אמת, או לחילופין
2 לאורך כ – 55 שנים שחלפו מאז האירוע.

3

4 .44. לאורך חקירתה הנגדית הארוכה הערימה האחות קשיים, התקשתה לשמור על קוהרנטיות ומיקוד והרבתה
5 בתשובות ואמירות בלתי רלוונטיות בעניינים עליהם לא נשאלה. בית המשפט נדרש פעם אחר פעם להתערב
6 בחקירה ולמקד את האחות בשאלות הנשאלות – בהצלחה חלקית בלבד. אף על פי כן, וחרף האפשרות שניתנה
7 לה לספר את שראתה באותו היום, האחות לא חלקה פרטים רבים עם בית המשפט, למעט הדברים הבאים:

8

9 "ת: לשחק עם האחיינית שלו הוא בא...

10 ש: בוא נניח...

11 ת: פתאום אני רואה את הילדה צורחת, הוא יוצא עם המכנסיים בחוץ והילדה צורחת" (ע' 14,

12 ש' 12).

13

14 .45. תיאור זה מעורפל למדי. התיאור הוא של פעוטה בת חצי שנה ש"צורחת" כדרכם של פעוטות בגיל זה, ושל ילד
15 מבוהל ששהה לצד אחייניתו עד שפרצה בבכי. לא נדע למה כיוונה האחות בדבריה "המכנסיים בחוץ". כך או כך
16 תיאור זה מעורר שאלות שכן יש בו לכאורה ללמד שהפעוטה נפגעה, או לכל הפחות עלה חשש שמא נפגעה.
17 האחות אינה מספרת מה ראו עיניה לאחר עזיבת האח את המקום והאם ראתה חריג. אך מתבקש כי הפעוטה תילקח
18 לכל הפחות לבדיקה רפואית שתפיק ראיות-לכאורה לתמיכה בטענת האחות. מתבקש עוד שמשטרת ישראל תעורב
19 בחשדות אלה.

20

21 .46. האחות לא הציגה ראיה כלשהי מסוג זה, ולא טענה כי לקחה את בתה לבדיקה רפואית או כי פנתה למשטרה.
22 כשנשאלה על כך בחקירתה ניכר היה כי האחות ממאנת להשיב, וכי התשובה שלילית:

23

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

- 1 "ש: כן, כן, הבנתי. שוב פעם, תאשרי לבית המשפט הנכבד שבאותה עת שראית את [האח] אונס
2 לכאורה את הבת שלך [...], לא פנית למשטרת ישראל, לא פניתי לרווחה, לא לקחת אותה
3 לטיפת חלב, לא הבאת איזשהו מסמך, תיעוד רפואי...
4 ת: מאיפה אתה יודע שלא לקחתי אותה לטיפת חלב?
5 ש: אני שואל
6 ת: מאיפה אתה יודע?
7 ש: אני שואל
8 ת: מאיפה אתה יודע?
9 ש: אני מניח שאם היה לך...
10 ת: לא לקחתי אותה לרופא? מאיפה אתה יודע? אבל לא גיליתי לאף אחד...
11 ש: הבנתי, לא גילית לאף אחד.
12 ת: זה נשאר לי לבד מעל המישים שנה" (ע' 13, ש' 15).

13

- 14 47. סבורני כי קיים חוסר הלימה בין חומרת האירועים והמעשים המיוחסים לאח, לבין אפס המעשה בו נקטה האחות.
15 גם אם אניח שהאחות היתה צעירה, מבוהלת ומבולבלת, אין בכך לרפא את העובדה שהאחות לא הניחה גרסה
16 כלשהי למעשיה לאחר הארוע. העובדה שבקשה לשמור את הדברים ב"סוד" מפני הזולת אינה מחייבת בהכרח
17 חוסר מעש קיצוני בו נהגה האחות. חוסר מעש זה המשתקף בהעדר ראיות או למצער גרסה מצד האחות, מרחיקים
18 את האחות עוד יותר מרף השכנוע שעל כתפיה.

19

- 20 48. נסיבה חיצונית נוספת שאינה מתיישבת עם טענת האחות לאמת בפרסום, היא העדר כל שינוי התנהגותי לאחר
21 מעשה. מחקירתה של האחות עולה כי לא נמנעה מקרבה אל האח לאורך כל השנים, והעיקר טמון בכך שלא מנעה
22 מעולם קרבה בין האח לבין בתה או ילדיה האחרים. יש בכך למצער חוסר הלימה וכדי לעורר תהיות. תשובותיה
23 של האחות התקשו לשדר מהימנות. ניכר היה שהאחות מתחמקת ממתן הסברים נהירים ובוחרת לתקוף את האח
24 ללא הקשר:

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23

"ש: הבת שלך... רגע, תני לי להשלים. הבת שלך מתרועעת עם [האח] האנס, גם ילדים אחרים, אירועים משפחתיים, אירועים חברתיים נפגשים אצל הסבתא, את נותנת לה להמשיך להתרועע אתו?

ת: לא

ש: רגע, שניה... תקשיבי לשאלה עד הסוף

ת: לא, לא, אכלתי לה את הלב שלא תדבר אתו

ש: חמישים שנה ואת מרשה....

ת: אכלתי לה את הלב שלא תדבר אתו,

ש: ואת מרשה לקורבן להיות עם האנס?

ת: גם לילדים שלי והוא יודע. הייתי מתקשרת לילדים שלי לא להיפגש אתו.

ש: חמישים שנה?

ת: כי הוא סידר את הבן שלי, גם הבת שלי אותו דבר הוא שיקר אותה בעבודה היא עבדה

אצלו (ע' 9, ש' 35).

ת: הוא שיקר אותה, לא שילם לה משכורת

ש: לא, אל תברחי מהשאלה איך חמישים שנה את נותנת לה להתרועע אתו? גם באירועים

חברתיים

ת: ביקשתי ממנה לא להתרועע אתו, הרבה שנים ביקשתי ממנו

ש: ואיך את... אז איך את מתרועעת אתו? איך את נפגשת אתו באירועים חברתיים אם הוא

אנס?

ת: כי אמא שלי לא יודעת, כי אמא שלי לא יודעת" (ע' 10, ש' 10).

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

49. הרצון להסתיר את המקרה מאמה, תהיה אשר תהיה הסיבה לכך, יכול להוות הסבר חלקי בלבד לאדישות שגלתה

לכאורה האחות מקרבה בין האח לבין בתה ואף אליה. כך בהמשך החקירה:

3

4 "ש: אז מהשנאה אליו הלכת אתו להופעה של גינט?

5 ת: תשמע, אנחנו אחים בסופו של דבר

6 ש: נכון

7 ת: אנחנו אחים בסופו של דבר, כן

8 ש: אבל זה האינסטינקט האימהי להגן על הילדה, איך את הולכת?

9 ת: אז היו... אז היו ימים ככה, והיו ימים ככה, והיו ככה והיו ככה" (ע' 14, ש' 16)

10

50. אני מוצאת חוסר הלימה בין חומרת המעשים המיוחסים לאח לבין האדישות שהפגינה האחות, לשיטתה, לקירבה

בין האח לבין ילדיה, לרבות לינות משותפות. הסבריה של האחות אינם מתקבלים על הדעת ואינם הולמים את

הדחף של כל הורה לשמור על ילדו מכל משמר ולהרחיקו מצרה. טענת האחות כאילו אין בכך דבר שכן ילדיה לא

ידעו על המקרה, אינה מתקבלת על הדעת וסותרת את השכל הישר:

15

16 "ש: יש לך ילדים שקוראים להם [...], נכון?

17 ת: כן

18 ש: נכון ש[...] ישנו גם אצל... במרוצת השנים אצל הדוד שלהם, אצל [האח]?

19 ת: הם לא ידעו שום דבר, הם ישנו אצל הדוד, מה הם ידעו?

20 ש: זה שהם לא ידעו שום דבר וישנו אצל הדוד

21 ת: הם לא ידעו.

22 ש: הבנתי

23 ת: הם לא ידעו שום דבר הילדים האלה

24 ש: ואת שאת ידעת לא הטריד את מנוחתך?

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

1 ת: אני תמיד אמרתי להם לא ללכת אתו, אני תמיד אמרתי להם לא להיפגש אתו, ואני תמיד עד
2 לפני (לא ברור) הייתי צורחת עליהם לא להיפגש אתו, לא לדבר אתו ושום דבר" (ע' 15, ש'
3 14).

4

5 51. יש מקום לציין כי האדישות שגלתה האחות לסכנה האורבת כביכול מצד האח, לא נעלמה גם מעיני בתה. עבורה
6 היו הדברים תמוהים שבעתיים שכן היא והאח בילו מרבית ילדותם יחדיו בבית הסבתא. הבת העידה בהקשר זה
7 כדלקמן:

8

9 "ת: לא, ב-2000 [צ"ל 2020] אמא אמרה לי, אמא סיפרה לי. אבל אני לא רציתי להאמין אמרתי
10 זה לא הגיוני ולא יכול להיות כי אם כן אני ילדה די גדולה, את כל הילדות שלי אני עברתי
11 אצל סבתא במהלך כל 50 שנות חיי. ולא ייתכן שיחזירו אותי למקום שבו שיש מישהו שפגע
12 בי שם מן הסתם. יש בינינו הפרש גילאים לא גדול ואם גדלתי אתו ביחד...

13 ש: אז...

14 ת: שנייה, אני עונה. וסבתא שלי גידלה אותי כמו... אותי ואותו כמו שני אחים אז זה לא יכול
15 להיות דבר כזה שאני הייתי אתו באותו מקום אם אכן הוא פגע בי, לכן שאלתי איפה את
16 היית?" (ע' 24, ש' 27)

17

18 "ת: אני לא האמנתי לזה. אני שאלתי אותה את דודה שלי אם זה יכול להיות דבר כזה. אני לא
19 אמרתי שאני האמנתי. אבל במהלך החיים, במשך 60 שנה אני ראיתי שהחיים ... לפי
20 ההתנהלות שלהם אין פה שום היגיון להיפגש באירועים ביחד, לחגוג אירועים ביחד, להיות
21 בהצגות ביחד

22 ש: או-קיי

23 ת: להיות בשמחות, להיות באבל, להיפגש אצל האמא, לצחוק, לדבר
24 כב' השופטת: ואת היית, היית, היית אצל הסבתא יחד אתו, שניכם לבד לאורך הילדות שלכם?

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

1 ת: גדלנו ביחד. אני רוב שנותיי גדלתי אצל סבתא, והוא היה שם. היא גידלה אותנו כמו שני
2 ילדים שלה" (ע' 25, ש' 10).

3
4 52. יש אפוא לסכם ולקבוע כי האחות לא עמדה בנטל השכנוע המשמעותי שרובץ על כתפיה, להוכיח את היסוד
5 העובדתי של הגנת אמת בפרסום וכי המיוחס על ידיה לאח אכן התרחש.

עניין ציבורי

6
7
8
9 53. עניין ציבורי, להבדיל מ"עניין לציבור" בו נעשה שימוש בגלגולים קודמים של החקיקה מלמד על כוונת המחוקק
10 להתנות את הגנת אמת בפרסום בכזה שיש בו עניין לציבור בתור שכזה, להבדיל מפרסום שיש בפרטיו עניין
11 לפרטיים המרכיבים את הציבור (שנהר, 224). מפי בית המשפט העליון נקבע כי "עניין ציבורי" ייחשב עניין
12 שידיעתו ברבים רלוונטית להגשמת מטרה ציבורית או שיש לציבור תועלת בידיעה לגביו – אם לצורך
13 גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים ואם לשם שיפור אורחות חייו", ע"א 1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד נו(2) 607,
14 (622). האחות לא הרחיבה או העמידה טיעון בהקשר זה. לשאלה האם קיים בענייננו עניין ציבורי יש פנים לכאן
15 ולכאן. מחד גיסא, הגם שהאח אינו איש ציבור, אפשר לסבור כי קיים אינטרס בפרסום לשם הגנה על הסובבים
16 את האח, על מנת שישמרו מפניו וירחקו מדבר צרה. מאידך גיסא עסקינן במי שהיה בן 9 בעת האירוע הנטען ולא
17 מובן מאליו כי יש עניין ציבורי במעשיו של אדם בעת שהיה קטין ומתחת לגיל האחריות הפלילית. לכאורה, ומבלי
18 להיכנס בעובי הקורה, גם במידה והיה האח נשפט ומורשע בדין בהיותו קטין, החוק מעניק הגנה וחיסיון מסוגים
19 שונים לעבירות קטינים וספק אם מידע זה היה נחלת הכלל.

20
21 54. בענייננו לא עולה צורך לברר קיומו של עניין ציבורי בפרסום, שכן הגנת המחוקק על פרסום עניין ציבורי לפי
22 סעיף 14 נועדה לאמירות שהן אמת, ויש אינטרס ציבורי באמיתותן:

23
24 "הגנה זו משקפת את נכונות המחוקק להתיר פרסומים עובדתיים שיש בהם משום פגיעה בשם הטוב
25 ואף בכבודו של מושא הפרסום, מקום שמדובר באמת ובמידע שיש בו עניין לציבור. ההגנה היא כי

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

1 בפרסומים מעין אלה יש תועלת חברתית וכי הם תורמים לדיון הציבורי ול"שוק הרעיונות" במידה
2 המצדיקה הגנה, רק מקום שהם נכונים" (דנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך, פ"ד סז(1)
3 .(706-705, 667)

4

5 .55 בענייננו קבעתי לעיל כי לא עלה בידי האחות להוכיח את רכיב האמת בפרסום, וביטוי שאין בו אמת אינו זוכה
6 להגנה מתוקף סעיף 14, גם אם יש בו עניין ציבורי (ר' ע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי, לעיל, שם,
7 (שם). האחות לא העלתה טענות ביחס לרכיב העניין הציבורי ולא הניחה צידוק שיצדיק חריגה מן הדין.

8

9

לסיכום טענת האחות לאמת בפרסום

10

11 .56 חומרת נטל השכנוע להתקיימות הגנת אמת בפרסום נובעת מחומרת ההאשמות כלפי האח, והאחות לא עמדה בנטל
12 זה, הציגה גרסה שטחית ולא ניכר מאמץ מצידה להוכחת טענותיה. האחות לא ניצלה את חקירתה הנגדית כדי
13 לעבות את גרסתה, תיאוריה היו ונותרו לוקים בחסר ומעלים תהיות. התייחסתי לעיל להעדר תיאור פרטי הפגיעה
14 והעדר תיעוד או גרסה ביחס לטיפול רפואי או בדיקה שנעשו לבת, שלפי תיאורי האחות היה למצער חשד שנפגעה.
15 תשובותיה המתחמקות של אחות בחקירתה מתיישבות עם ההשערה שהיא לא פנתה עם הבת לבדיקה או טיפול
16 רפואי – והאחות אינה טוענת אחרת כאמור. ביחס להגשת תלונה למשטרה, האחות טוענת בתצהירה כי שמרה על
17 הדברים בסוד ולראיה שלא הגישה תלונה במשטרה, לדבריה (ס' 11 לתצהירה). לא נעלמו מעיני אמירות האחות
18 ביחס להלך הרוח בשנות ה – 60 של המאה הקודמת וגישתם השמרנית של הוריה, שאין לדעת כיצד היו מקבלים
19 האשמה כגון זו מפי האחות כלפי האח. עם זאת וכאמור, הצורך להסתיר מפני הוריה את דבר המקרה, תהא הסיבה
20 אשר תהא, הוא מענה חלקי בלבד לחוסר המעש מצד האחות ביחס למקרה כה חמור וחשד לפגיעה בבת. אפשר
21 עוד לאפיין את התנהגות האחות במשך יובל השנים שחלף מאז המקרה כאדישות שאינה מותאמת או הולמת את
22 תיאור המקרה מפיה. הבת העידה כי הבת והאח שניהם בילו מרבית ילדותם יחדיו בבית הסבתא בעוד התובעת לא
23 פצתה פה. לאחות יש ילדים נוספים ששהו אף הם לאורך השנים בקרבת האח ללא כל סימן לרתיעה מצד האחות.
24 נראה היה כי האחות עצמה לא נרתעה מקיום קשרים נורמטיביים עם בני המשפחה לרבות האח, והשניים יצאו

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

1 לבילויים משותפים. על בסיס כל אלה, ועל רקע ההתרשמות השלילית מעדותה של האחות, אני דוחה את טענת
2 האחות להגנה מתוקף אמת בפרסום.

שיעור הפיצוי

3
4
5
6 57. האח תובע פיצויים בסך 70,000 ₪ לכל פרסום, וסך הכל 140,000 ₪, כפיצויים ללא הוכחת נזק בהתאם לסעיף
7 א7 לחוק, שהעמידם על שיעור 50,000 ₪ (צמודים למדד המחירים לצרכן מחודש 9/1998 בהתאם לסעיף
8 א7(ה)). האח עותר לפסיקת פיצויים מתוקף החלופה בסעיף א7(ג). הסעיף עוסק בלשון הרע ש"פורסמה בכוונה
9 לפגוע". בנסיבות אלה לבית המשפט נתון שיקול הדעת להגדיל את שיעור הפיצוי הנקוב בחוק בסכום "שלא יעלה
10 על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק".

11
12 58. ככלל, העיקרון שטמון בטבורם של פיצויים בדיני הנזיקין היא השבת המצב לקדמותו. הוא הדין בפיצויים בגין
13 עוולת לשון הרע ש"נועדו להעמיד את הנפגע באותו מצב שבו היה נתון לולא פרסום לשון הרע" (רע"א
14 4740/00 אמר נ' יוסף, פ"ד נה(5) 510, פס' 11 לפסק הדין). עם זאת, לרוב הנזק הנובע מפרסום לשון הרע
15 אינו כלכלי. על רקע זה קבע בית המשפט העליון כך:

16
17 "הפיצוי התרופתי בגין לשון הרע נועד להשיג שלושה יעדים: לעודד את רוחו (consolation) של
18 הניזוק שנפגעה בגין לשון הרע; לתקן (repair) את הנזק לשמו הטוב; למרק (to vindicate) את
19 זכותו לשם הטוב שנפגעה בגין לשון הרע [...] לשם השגתן של מטרות תרופתיות אלה אין להסתפק
20 בפיצוי סמלי [...] אך גם אין להטיל פיצויים העולים על שיעור הנזק שנגרם. הפיצוי התרופתי לא
21 נועד אך להצהיר על הפגיעה. הוא גם לא נועד להעשיר את הנפגע. הפיצוי התרופתי נועד להעניק
22 פיצוי מלא על הנזק שנגרם – לא פחות ולא יותר" (שם, פס' 16 לפסק הדין).

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

59. הלכה היא כי אין מקום לקביעת "תעריפים" וכל מקרה ידון לגופו. בית המשפט יבחן בין היתר את "היקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד. הבחינה היא אינדיווידואלית [...] יש להתחשב בטיב הפרסום, בהיקפו, באמינותו, במידת פגיעתו ובהתנהגות הצדדים. אכן, התנהגותו של הניזוק לפני פרסום ולאחריו עשויה להוות אמצעי שבעזרתו ניתן לעמוד על נזקו. בדומה, התנהגותו של המזיק אף היא עשויה להשפיע על שיעור הנזק והערכתו [...] חומרת הפגיעה ברגשותיו של הניזוק ובשמו הטוב נמדדת לעתים בחומרת מעשיו וביטוייו של המזיק. ודוק, אין בכך פיצוי עונשי. זהו נזק מוגבר המביא לפיצוי מוגבר (aggravated) בשל התנהגות המזיק. כך, למשל, מזיק היודע כי דבריו אינם אמת והעושה כל מאמץ בבית-המשפט להוכיח את אמיתותם, עשוי לגרום להגברת נזקו של הניזוק ובכך להגביר את הפיצוי שלו הוא יהיה זכאי" (שם, פס' 17 לפס' הדין; וגם שנהר, 369).
60. משתנה נוסף בעל משקל בענייננו הוא העובדה כי הסכסוך הוא בין בני משפחה, כל שכן קרובים ממעגל ראשון ובעניין זה כבר נאמר כי: "יש ממש בטענת המערערים כי כאשר עסקינן בסכסוך משפחתי, שומה על בית המשפט לנקוט משנה זהירות בבואו לפסוק פיצויים בגין פרסום לשון הרע. סכסוכים מסוג כזה הם מטבע הדברים טעונים מאוד מבחינה רגשית, ועלולים לגרור ביטויים חריפים שנאמרים בסערת רגשות. גם כעניין שבמדיניות, אין לעודד צדדים לסכסוך משפחתי להגיש תביעות לשון הרע בגין כל ביטוי פוגע שנאמר על ידי הצד שכנגד, שאם לא כן, בתי המשפט לענייני משפחה יוצפו בתביעות לשון הרע לרוב" (עמ"ש (ת"א) 47311-10-13 פלוני נ' פלמונית, מיום 19.5.14; תמ"ש (ב"ש) 21757-10-11 פלונית נ' אלמוני, 11.8.13; עמ"ש (חי') 28736-05-22 א' נ' ב', מיום 12.2.23). עוד נאמר בהקשר זה כי "סבורני, כי יש להתייחס 'אחרת' לתביעות נזקין, בפרט תביעות לשון רע, ולצמצם את חדירת תביעות אלה – במשורה ובזהירות, למרחב המשפחתי... יש לזכור כי לבית משפט לענייני משפחה יש כלים מיוחדים לבחון סכסוך משפחתי המונח בפניו זאת נוכח טיבו וטבעו של התא המשפחתי, ומשכך על בית משפט לבדוק אם בחינת התביעה שבפניו על פי דיני הנזיקין היא הדרך הנכונה והראויה או שמא בדיקה זו תהיה חסרה ורב בה הנזק על התועלת" (תמש (נצ') 16866-04-11 א.ה.נ' ד.ה., מיום 31.10.17).

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

1

2 גם המחוקק העניק לבית המשפט שיקול דעת בבואו לשקול את שיעור הפיצויים הראוי בנסיבות שלפניו. סעיף 19

3

לחוק, תחת הכותרת "הקלות", קובע בזו הלשון:

4

5 "19. בבואו לגזור את הדין או לפסוק פיצויים רשאי בית המשפט להתחשב לטובת הנאשם או הנתבע גם

6

באלה:

7

(1) לשון הרע לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר, והוא נקב את המקור שעליו הסתמך;

8

(2) הוא היה משוכנע באמיתותה של לשון הרע;

9

(3) הוא לא נתכוון לנפגע;

10

(4) הוא התנצל בשל הפרסום, תיקן או הכחיש את הדבר המהווה לשון הרע או נקט צעדים להפסקת

11

מכירתו או הפצתו של עותק הפרסום המכיל את לשון הרע, ובלבד שההתנצלות, התיקון או ההכחשה

12

פורסמו במקום, במידה ובדרך שבהן פורסמה לשון הרע, ולא היו מסוייגים".

13

14 .62 לשון הסעיף מלמדת כי רשימת המקרים בהם נקב המחוקק כראויים להקלה בשיעור הפיצויים אינה רשימה סגורה,

15

ובית המשפט רשאי להתחשב בכלל הנסיבות אותן ימצא רלוונטיות ביחס לשיעור הפיצוי. עוד עולה מלשון הסעיף

16

שבית המשפט רשאי בנסיבות שלפניו להימנע מהכרה בכל הקלה שהיא (שנהר, 370-371).

17

18

מן הכלל אל הפרט

19

20 .63 לחובתה של האחות יש להעמיד ראשית דבר את חומרת הדברים. לא ניתן להפריז בחומרתם ובדרגת הפגיעה,

21

העלבון, ההשפלה והמשמעויות מרחיקות הלכת של המעשים שהאחות יחסה לאח, ולמותר לשוב על הדברים.

22

מצאתי חומרה יתירה בעובדה שהאחות שמה עצמה של קורבן המעשים המיוחסים לאח, ויש בכך להוסיף

23

משקל לאמירות ולשוות להן מהימנות. כמו כן, האחות סרבה להתנצל על הדברים או לתקן את הרושם החמור

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

1 שהותירו דבריה ואף הוסיפה ועמדה על אמיתותם וטענה להגנת אמת בפרסום (השווה לתמ"ש (ת"א) - 6694-08-
2 16 ח. ק נ' א. ק, מיום 9.5.18).

3
4 64. לא נעלמה מעיני טענת האחות כי היה זה האח, שפרסם את הודעתה אליו בקבוצה המשפחתית והביא לתפוצתה
5 הרחבה. ראשית דבר, האחות העלתה טענה זו כהמשך להכחשתה כי סיפרה את הדברים לאחיותיה וטענתה כי
6 אמרה את הדברים לאח באופן פרטי. בענייננו קבעתי כי לא זה הפרסום המיוחס לאחות אלא דבריה לאחיות,
7 וקבעתי כעניין שבעובדה שהאחות ביצעה שני פרסומים בעל-פה לאזני האחיות במהלך הנסיעה ברכב ולאזני
8 האחיות שרה שנה קודם לכן. גם אם לשם הדיון אחיל את טענת האחות על הנסיבות לאשורן, האחות לא הוכיחה
9 שפרסום הודעתה בקבוצה המשפחתית הביאה להגדלת תפוצת הדברים ואם כן אזי באיזה שיעור. העובדה שהאחות
10 סיפרה את הדברים לאחיותיה בלבד, אינה מלמדת בהכרח כי הדברים לא הגיעו לאזניים נוספות עוד קודם לשיתוף
11 הודעת האחות בקבוצה. התרשמתי כי כך אכן היו פני הדברים, ומרבית חברי הקבוצה ובני המשפחה, בשלב זה,
12 לא נחשפו לדברים לראשונה ובעקבות השיתוף שעשה האח. באופן קונקרטי השתכנעתי מעדותה של האחות שרה,
13 אותה מצאתי מהימנה ועקבית, כי עד למועד שיתוף ההודעה ההאשמות מצד האחות הגיעו למצער לאזני חלק מבני
14 המשפחה (ע' 42, ש' 32). מכאן שאף אם אניח לטובת האחות שהאח הביא להרחבת תפוצת הדברים בקרב בני
15 המשפחה, לא שוכנעתי כי עשה כן במידה ניכרת או כי יש להעניק משקל משמעותי לרכיב זה לצורך קביעת שיעור
16 הפיצוי.

17
18 65. על כך אוסיף ואחריב להלן, כי מצאתי את שיתוף הודעת האחות על ידי האח בקבוצה המשפחתית כמעשה שנעשה
19 בתום לב, אותו חש האח כמחוייב לעשות לכשנוכח לדעת שהיה ממש בדברי האחות כי אחיותיה יודעות וכי יודעים
20 גם אחרים. בכל הנוגע לפסיקת שיעור הפיצויים, לא מצאתי זדון בשיתוף הודעת האחות על ידי האח. מכל הטעמים
21 הללו, אעניק לשיתוף ההודעה על ידי האח, לצורך קביעת שיעור הפיצויים, משקל מועט.

22
23 66. מנגד, האמירות שבלב ההליך דנן אינן ניצבות בחלל ריק. התרשמתי כי קיימים יחסים מתוחים בין האחיות לבין
24 יתר בני המשפחה – הוריה ז"ל, אחיה ואחיותיה. יחסים עכורים אלה לא נולדו על רקע הסכסוך הנוכחי אלא שנים

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

- 1 קודם לכן. למרבה הצער גם היחסים בין האחות לבין בתה עכורים ביותר והאחות רואה בבת כמי שהפנתה נגדה
2 עורף וחברה לאויביה. התרשמתי עוד, מבלי למצות את הפרטים, כי האחות חשה מקופחת ביחס לאחיה ואחיותיה
3 בכל הנוגע לחלוקת עזבון אמם של הצדדים, וכי רובד זה של הסכסוך הוא משמעותי ובעל עצימות. כשם שפורט
4 לעיל, על בית המשפט לראות לנגד עיניו אף את הסכסוך המשפחתי בכללותו, בידעו ששיעור הפצוי עלול להשפיע
5 על הלך הרוחות ועל פוטנציאל ריפוי הקרע המשפחתי. על סכום הפיצוי לשקף אפוא את חומרת המעשים המיוחסים
6 לאח, ואף את הרצון שלא להעמיק את הקרע בין בני המשפחה ולהותיר פתח לריפוי והשלמה.
- 7
- 8 67. לזכותה של האחות יש להעמיד את העובדה כי מן הראיות שבפני עולה כי האחות פרסמה את הדברים ביחס לאח
9 בפניי שתי אחיותיה (וכפי הנראה גם לבתה), "בתוך" המשפחה פנימה. לא נטען כי סיפרה את הדברים לאיש מלבד
10 אחיותיה כאמור או פרסמה אותם בכל דרך נוספת. יש בעובדה זו להטות את כף שיעור הפיצוי לעבר האחות (השוו
11 לתמש (ב"ש) 21757-10-11 פלונית נ' אלמוני, לעיל; ולתלהמ (נצ') 13082-11-17 ס. ר נ' א. ר, 23.5.21).
- 12
- 13 68. לבסוף, לא עלה בידי לבסס קביעה ביחס לאמונתה של האחות בהאשמות שהטיחה באח. כאמור לעיל, אין למניעה
14 או אמונתה של האחות משקל לשם ביסוס הקביעה שיש בדבריה לשון הרע, אך לשם קביעת שיעור הפיצויים היו
15 מקרים בהם בתי המשפט נתנו משקל לדברים שנאמרו מדם לבו של הפוגע (השווה לתלהמ"מ (נצ') - 60974-02-
16 18 ש.מ נ' ט.מ, 6.4.21). על רקע דחיית טענות האחות להגנת אמת בפרסום, אי-הוכחת טענותיה והרושם הבלתי
17 מהימן שעלה מגרסתה, לא אוכל לקבוע כממצא כי האחות מאמינה בדברים מדם ליבה, ועם זאת לא אוכל לשלול
18 זאת. נוכח קיומה של האפשרות הלכאורית, אעניק לרכיב זה משקל, אם כי מועט.
- 19
- 20 69. ביחס לטענה כי האחות פרסמה את הדברים בכונה לפגוע באח באופן המקנה לאחרון פיצוי מוגדל בהתאם לסעיף
21 א7(ג), זו לא הוכחה בפניי. אמנם התרשמתי כי ההאשמות ביחס לאח עלו על רקע סכסוך משפחתי, אך לא די בכך
22 בנסיבות העניין לשם החלת סעיף זה.
- 23
- 24 70. לאחר שאיזנתי את כל הנסיבות לקולא ולחומרא, אני מחייבת את האחות לשלם לאח פיצוי בשיעור 30,000 ₪.
- 25

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

דיון והכרעה - תביעת האחות

1

2

3 .71 בתביעתה שכנגד, דוברת האחות בלשון רבים, בשמה ובשם הבת כביכול, על אף שהבת אינה בעלת דין, ולא
4 הוגשה כל בקשה לצרפה לתיק ככזו. הבת אף העידה לטובת האח והתנערה מכל ההאשמות מצד אמה, המעמידות
5 אותה בלב הסכסוך. אמור מעתה כי אין לברר כל טענה הנטענת בשם הבת.

6

7 .72 האחות טוענת כי ניהלה עם האח תכתובת פרטית על מעשיו כלפי בתה כביכול, אותה פרסם בקבוצה המשפחתית
8 כדי לבזות ולהשפיל אותה, מתוך כוונת זדון. הודעות אלה נועדו להיוותר פרטיות והאח הוא שהפכן לנחלת הכלל.
9 האחות צרפה לתביעתה העתק חלקי מתוך התכתובת בקבוצה המשפחתית והפנתה להודעה מאת אחת מקרובי
10 המשפחה של אח, לחדול ולמחוק את ההודעות שלו. לדבריה משום כוונת הזדון שהיתה בפרסום מצד האח, יש
11 לחייבו בפיצוי ע"ס 200,000 ₪.

12

13 .73 לגופו של עניין, דומה כי האחות לא השלימה טיעוניה ולא חידדה די הצורך היכן לשיטתה טמונה לשון הרע אותה
14 מייחסת לאח בעקבות שיתוף הודעתה. האם תוכן דבריה, קרי, התקיפה המינית של בתה כביכול הם שהביאו
15 לביזויה והשפלתה, או שמא עצם שיתוף ההודעה על לשונה הבוטה המציג את האחות באור שלילי. מטענות האחות
16 והדגשתה את העובדה כי הודעתה נשלחה באופן פרטי לאח, דומה כי טענותיה מתכתבות יותר עם סעדים מתוקף
17 חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן- "חוק הגנת הפרטיות") שנועד להעניק סעדים בגין פגיעה בפרטיות.
18 זו מוגדרת בסעיף 2 לחוק, בין היתר:

19

20 "העתקת תוכן של מכתב או כתב אחר שלא נועד לפרסום, או שימוש בתכנו, בלי רשות מאת הנמען או
21 הכותב [...]" (ס' 2(5)).

22

23 לחילופין:

24

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

1 "שימוש בידיעה על ענייני הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה" (ס' 2(9)).

2
3 או לחילופין:

4
5 "פרסומו של ענין הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם, לרבות עברו המיני, או למצב בריאותו, או להתנהגותו
6 ברשות היחיד" ס' 2(11).

7
8 74. אין מקום לבחון קיומן של עילות אלה משהתביעה דנן אינה לסעדים לפי חוק הגנת הפרטיות והאח לא התגונן
9 מפניה ככזו. אף העדר אפיון לשון הרע בענייננו, וגרסתה העובדתית החסרה של האחות, מקשים על האחות להצביע
10 על עילה מתוקף חוק איסור לשון הרע. בהנחה שמוצאת את לשון הרע בתוכן הודעתה, האחות לא הצביעה היכן
11 טמונה לשון הרע כלפיה בפרסום מעשיו כביכול של האח. גם אם אניח לטובת האחות כי היה בשיתוף ההודעה
12 של האחות משום פרסום לשון הרע כלפיה באופן כלשהו, אני מקבלת את טענות האח שהמעשה מוגן תחת חלק
13 מההגנות המנויות בחוק איסור לשון הרע. אבאר.

14
15 75. ראשית, אני מוצאת כי שיתוף ההודעה חוסה תחת הגנת אמת בפרסום באופן מובהק מתוקף סעיף 14 לחוק. האח
16 שיתף את הודעת האחות כמות שהיא. האחות אינה כופרת בתוכן ההודעה ולמעשה מחזיקה עד היום באותן האשמות
17 ודעות כלפי האח. האחות עומדת עוד על הגנת אמת בפרסום וביתר שאת עומדת מאחורי אמירותיה בהודעה לאח.
18 האחות מאשרת עוד כי היא ששלחה את ההודעה (הגם שבעדותה חזרה בה לפרקים מגרסה זו), היא אינה טוענת
19 כי הודעותיה זויפו או שוננו באופן כלשהו או כי אינן משקפות את האמת. ההיפך הוא הנכון.

20
21 76. שנית, אני קובעת כי עומדת לאח הגנת תום הלב בהתאם לחלופה המנויה בסעיף 15(10) כדלקמן:

22
23 "הפרסום לא נעשה אלא כדי לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה קודם לכן"

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

77. שוכנעתי כי במישור העובדתי כך אכן היו פני הדברים ואלו היו מניעיו של האח בשיתוף הודעת האחות. בדברי האחות לאחיות היה משום פרסום לשון הרע כלפי האח. אמירות אלה אפשר ש"זלגו" מעבר לידיעת האחות אל עבר בני המשפחה האחרים, לפחות חלקם. כשנוכח האח לדעת כי השד יצא מהבקבוק, התעמת עם האחות ושיתף את ההודעה המדוברת מטעמה. מצאתי את הסבריו של האח כמשכנעים, והוא הטיב לתאר בחקירתו את מצב הדברים בפניו הוא ניצב:

7 "ש: אני שואלת מה הייתה המטרה בלשלוח את ההודעה הזאת לקבוצה משפחתית, בעצם מה ניסית להשיג?

9 ת: זה לא משהו שניסיתי להשיג.

10 ש: או-קיי

11 ת: זה משהו שרציתי שכולם ידעו שזה כבר לא סוד. אם האחיות שלי יודעות, האחיינית שלי

12 יודעת ואני עוד לא יודע מי עוד כן יודע מזה, איפה הסוד פה? את הסוד היא הוציאה החוצה,

13 לא אני הוצאתי החוצה, היא פרסמה את זה לא אני" (ע' 50, ש' 10).

15 ש: או-קיי. כשביקשו ממך למחוק את ההודעה למה לא מחקת את ההודעה?

16 ת: למה שאני ימחק אם כבר כולם יודעים. אם האחיות שלי יודעות, אם האחיינית שלי יודעת

17 שאני מואשם באונס

18 ש: כן

19 ת: במעשים פליליים. הייתי רוצה לראות שהבן שלך היה מאושם בדבר כזה מה היית עושה?

20 או הבן של כבודה מה הייתה עושה? בואי תגידי לי" (ע' 51, ש' 13).

22 ת: ברגע שהאחיות שלי יודעות, האחיות שלי יודעות ואיך אמרתי אלוהים יודע מי עוד. וכמו

23 שאני מכיר את אחותי ואת לא מכירה אפילו שצורה ממנה, כן? [...]

24 ת: המטרה היא הייתה פשוטה.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

- 1 ש: כן
- 2 ת: ברגע שזה נודע כבר לאחיות שלי
- 3 ש: כן
- 4 ת: ברגע שזה נודע כבר לאחיינית שלי
- 5 ש: כן
- 6 ת: ברגע שאני מאושם כאן באונס
- 7 ש: כן
- 8 ת: מעשים פליליים
- 9 ש: נכון
- 10 ת: בפדופיליה
- 11 ש: נכון
- 12 ת: בקטינות, בגניבות, כך?
- 13 ש: כן
- 14 ת: ואמרת רק אלוהים יודע מאיפה זה מסתובב" (ע' 54, ש' 18).

15

16 78. לא אוכל לשלול את ההגיון הטמון בגרסת האח ונחה דעתי כי ההגנה בסעיף 15(10) ראויה לחול בענייננו. גם
17 קביעה זו בעלת זיקה לחומרת ההאשמות כלפיו - שאין חמורות מהן. ניתן להבין עוד את הרצון להסיר מעל צוואר
18 בני המשפחה את העול לנצור מפניו "סוד" אותו יודעים אודותיו ונדרשים להסוותו כל העת.

19

20 79. לא נעלמה מעיני טענת האח כי עומדת לזכותו ההגנה המנויה בסעיף 15(3) לחוק העוסק בפרסום לשם הגנה על
21 עניין אישי כשר. על פניו אין לשלול כי גם הגנה זו עומדת לזכות האח, אך נוכח התוצאה אליה הגעתי, לא מצאתי
22 צורך לדון בקיום הגנה זו.

23

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

1 80. למעלה מן הצורך אוסיף כי עומדת לזכות האח גם ההקלה המנויה בסעיף 19(1), אף אם היה נמצא שהאח בעניינינו

2 פרסם לשון הרע כלפי האחות. בהתאם לסעיף זה:

3

4 "בבואו לגזור את הדין או לפסוק פיצויים רשאי בית המשפט להתחשב לטובת הנאשם או הנתבע גם באלה:

5

6 לשון הרע לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר, והוא נקב את המקור שעליו הסתמך".

7

8 81. בעניינינו הודעת האחות הועברה כמות שהיא כאמור כשהמקור להודעה ברור לכל. גם אם היה נמצא כי האח פירסם

9 לשון הרע על דרך שיתוף ההודעה, אני מוצאת כי היה לכאורה נהנה מההקלה הנקובה בסעיף 19(1). יש בכך

10 להתיישב עם תחולת ההגנה המנויה בסעיף 15(10) כמבואר לעיל.

11

12 82. מכל הטעמים המנויים לעיל אני קובעת כי האחות לא הוכיחה כי היה בשיתוף הודעותיה לאח בקבוצה המשפחתית

13 משום פרסום לשון הרע, וכן כי עומדות לאח ההגנות המנויות בסעיפים 14 ו 15(10) לחוק.

14

15

16

17

התוצאה

18

19 83. על בסיס כל הנקוב לעיל, אני קובעת כדלקמן:

20

21 א. תביעת האח בתיק 4851-11-22 - מתקבלת. אני מחייבת את האחות לשלם לידי האח סך של 30,000 ₪

22 תוך 30 יום מהיום. ממועד זה יישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית על פי דין מיום פסק הדין ועד מועד

23 התשלום בפעול.

24

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 4851-11-22 האח נ' האחות

תמ"ש 21915-01-23 האחות נ' האח

1 ב. תביעת האחות בתיק 21915-01-23 - נדחית.

2

3 ג. בנוסף תשלם האחות לידי האח הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך 5,000 ₪, תוך 30 יום מהיום. ממועד זה

4 יישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית ממועד פסק הדין ועוד מועד התשלום בפועל.

5

6 פסק הדין מותר לפרסום בכפוף להשמטת פרטים מזהים ותיקוני הגהה.

7

8 המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים ותסגור את שני התיקים.

9

10

11 ניתן היום, י"א ניסן תשפ"ה, 09 אפריל 2025, בהעדר הצדדים.

12

13

לירון זרב-קדשאי, שופטת

14

15

16

גט

OVER

משפחה • משפט • ומה שביניהם

WWW.GET-OVER.CO.IL

